

naar den Døv kommer i Virksomhed, at der bliver mangfoldige Ulykker i disse Virksomheder, der staa nævnte i § 2, 2, hvortil der ikke hører nogen Arbejdsgiver paa Listen, alle de nemlig, som arbejde for Arbejdsgivere med tilfældigt Arbejde; men i flere Tilfælde, ved Husreparationer og Bygninger og paa mange andre Maader, hvor Arbejdere arbejde mod. Men hos en mere privat Arbejdsgiver, der ikke hører ind under disse Virksomheder, ville Ulykkerne blive godtgjorte efter Lovens Regler af de Arbejdsgivere, hvis Virksomhed hører ind under 2, 2, uden at de have noget med dem at gøre. Jeg antager, at det er efter fremmede Tanker i Kommissionens Forslag, at Ministeren har fremsat dette, og derefter kommer man saa let fra det. Naar f. Eks. en Mand har truffet Alford med en eller anden privat Mand, der ikke er industriel Arbejdsgiver, om at gøre en Tagrende i Stand paa hans Hus for et vist Beløb — det er altsaa et Arbejde, som f. Eks. en Svend udfører udenfor sin sædvanlige Virksomhed — og der saa sker en Ulykke for ham derved, at han har arbejdet i denne Virksomhed, saa skal han have Forsikring af de andre Arbejdsgivere, de skulle betale det, men ikke denne Arbejdsgiver, som ikke er med i den industrielle Virksomhed, men som maatte er Hussejer og Kapitalist. Det er let at sige: selvfølgelig skulle disse Arbejdsløstatter erstattes, men det er af praktiske Grunde, at vi lade de andre Arbejdsgivere, som ikke have noget med disse Tilfælde at bestille, bære Byrden. Saaledes siger Kommissionen og Regeringen. Den højtærede Minister har slyset saalænge med denne fremmede Tanke, og denne fremmede Tanke er overmaade smut, at der ligger Ulykken. Den deraf flydende Forsørgelse skal bæres af helt andre Arbejdsgivere! Viselig en smut og retfærdig Tanke! Hvor har man hentet denne fremmede Tanke fra? Ikke fra det tykke. Thi der paalægges man, i de mange Tilfælde af den Slags den paagældende private Arbejdsgiver at yde sin Præmie til den Forbundsreds, som erstatter Ulykken, og som ved Præmien skal have Dækning derfor. Saaledes bliver altsaa den Rreds, som Ministeren skal sætte sammen efter sit Forslags § 17, sammenholdt med § 2, 2. De paa Listen efter § 17 optagne Arbejdsgivere komme til at svare for samtlige deres Arbejdere, og ogsaa til at svare for mange andre Arbejdere, for saa vidt der skulde ramme dem Ulykker under en Virksomhed udenfor disse Arbejdsgiveres Rreds. Det er imidlertid ikke for mig det værste, langt fra det værste, men det værste er, at man

her for det første har paalagt en Arbejdsgiver en bestemt for ham ikke hidtil lovpligtig Byrde, og som jeg indrømmer, kan blive trykkende for mange. Det havde formentlig været det retfærdigste, dersom vi havde været saa forsigtige med at gribe ind i disse Forhold. at vi ikke havde taget de hidtilværende industridrivende med, men holdt os til dem, som i Fremtiden anlægge saadanne Virksomheder eller udvide deres nuværende Bedrift og paalagt dem at garantere deres Arbejdere i Ulykkestilfælde. Men lad gaa; der er, som Mindretallet siger, allerede meget oppe i den Henseende. Vi ramme i Virkeligheden samtlige de paagældende Arbejdsgiveres Følelser. Der er forsitret nu, siger man, 25,000 Arbejdere mod Ulykkestilfælde, og det gaar stærkt frem, hvorfor? Fordi der ligger en Følelse hos de paagældende Arbejdsgivere, som arbejde med farlige Arbejdsmaader, med nye moderne Arbejdsmidler, af, at den større Risiko maa de have Arbejderne sitrede imod; thi selv om Arbejderne ikke vare sitrede, vilde deres humane Følelse dog sige dem, at de maatte hjælpe deres Arbejdere i saa Tilfælde paa den ene eller den anden Maade. Man kan altsaa gaa ud fra, at vi ere i Overensstemmelse med disse Arbejdsgiveres Tankgang og den offentlige Mening, naar vi bestemme, at de Ulykkestilfælde, som skyldes disse moderne Arbejdsmaader, paalægges vi de paagældende Arbejdsgivere at give Forsørgelse for. Jeg gaar med dertil, og det er et af Hovedgrundlagene for det af Direktør Ludvig Bramsen udarbejdede Bært. Lad os gaa dertil. Lad disse Ulykkestilfælde, der ere opstaaede under Udførelsen af Arbejdet og som Følge af farlige Arbejdsmaader, blive forsørgede ved Arbejdsgiverne. Men andre Ulykker, som ikke have Marsag i disse, kan man efter min Mening ikke finde nogen retfærdig Grund til at paalægge Arbejdsgiverne. Naar vi derfor have medtaget alle de andre Ulykker, uden at kunne finde Arbejdsgivere, som vi kunne paalægge Byrden, ville vi se i § 2, 2, hvorledes vi have søgt Forsørgelsen udredet. Men her bliver jeg nu ved Arbejdsgiveren; saa vidt er jeg altsaa kommen, saa vidt gaar jeg med. Regeringen er gaaet meget videre lige overfor Arbejdsgiveren. Regeringen vil have, at den ene skal dække Risikoen ikke blot for sig selv, men ogsaa for den anden, og den der bliver Arbejdsgiver nogle Aar efter, at Loven er udkommen, skal ikke blot bære sin Del af de Ulykker, som for ham selv eller andre forekomme aarlig, men betale Gælden, som de andre have paadraget sig i de forløbne Aar. Vil man indvende, at der af-